Het aantal vechtscheidingen in Nederland neemt toe. Uit een grootschalig onderzoek onder mediators blijkt dat een kwart van de echtscheidingen uitloopt op een groot gevecht dat voor de rechter en door advocaten wordt gestreden en waarbij het doel ook is om de ander zo veel mogelijk materiële of immateriële schade te berokkenen.

‘Jullie *gunnen* elkaar ons’

Dat het ook anders kan bewijzen Marlieke en Thomas den Hartog en Edwin Beijersbergen elke dag. De relatie van Edwin en Marlieke, gezegend met twee kinderen, strandde dertien jaar geleden. Beiden hadden Thomas weleens gezien bij gemeenschappelijke vrienden, maar de relatie met Marlieke kreeg daarna pas diepte. Ook Thomas bracht twee kinderen in en dat compliceerde in eerste instantie de plannen om de zaken gedrieën te regelen, evenals het feit dat hij met zijn ex het co-ouderschap nog moest vormgeven.

Het weerhield het drietal er niet van alles in het werk te stellen om hun kroost zo min mogelijk op te schepen met de consequenties van hun scheidingen. De twee van Edwin en Marlieke waren in die tijd vier en tweeënhalf jaar, die van Thomas een jaartje ouder. Voor hen was de nieuwe situatie in de meervoudig samengestelde gezinnen misschien een beetje raar, maar ze gingen er ‘kind-verstandig’ mee om.

Marlieke: ‘Wanneer het niet lukt met de relatie, kun je nog altijd een goede ouder zijn. Dat is simpelweg een kwestie van je ego opzijzetten en het belang van de kinderen vooropstellen. We hebben hen duidelijk gemaakt dat we oneindig van hen houden, maar dat het tussen ons op was. We blijven voor altijd hun ouders, ook al zijn we niet meer bij elkaar. En dat hebben ze geweldig opgepakt.’

PRAKTISCHE OPLOSSING

Edwin koos er met Marlieke en Thomas voor om de praktische zaken van alledag in overleg te regelen en dus het gedoe met allerlei voorwaarden van gedeeld ouderschap te vermijden. Dat is, zeggen zij, een ideale oplossing voor een gecompliceerde situatie gebleken. Extra handjes in een periode met vier kinderen en een drukke baan is immers een luxe die je anders niet hebt.

Een voorbeeld. Toen Edwin op een aantal plekken breuken had opgelopen, moest hij revalideren op een locatie ver weg. Voor Thomas was

Edwin Beijersbergen, Birgit den Hartog, Yari Beijersbergen, Marlieke den Hartog, Thomas den Hartog, Swen Beijersbergen en Sara den Hartog.

Dat Edwin en Marlieke nu uitstekend met elkaar overweg kunnen, noemt Marlieke de grote verdienste van Thomas

dat een no go. ‘Geen sprake van,’ zei hij en stond erop dat Edwin bij Marlieke en hem herstelde. Edwin lag vervolgens zes weken in hun huiskamer. Raar? ‘Misschien. Mensen zullen er altijd iets van vinden, je hebt altijd geklets. Het is een kwestie van daar schijt aan hebben.’

Vertrouwen is de basis van alles. Marlieke: ‘Als de liefdesrelatie voorbij is, hoef je niet alles te verliezen. Wij kunnen zeggen dat ons leven nu rijker is. Ik verkeer in een bijzondere positie met een diepe liefde en een mooie vriendschap. Thomas en Edwin zijn hechte vrienden geworden en zullen dat waarschijnlijk altijd blijven. Edwin heeft me altijd het gevoel gegeven dat hij er onvoorwaardelijk voor mij en het gezin is, en andersom. Dat zie je niet zo vaak bij gescheiden stellen van wie maar een van de twee een nieuwe relatie heeft. Het komt véél vaker voor dat spreken over een ex taboe is.’

BETERE RELATIE DAN VOORHEEN

Het feit dat Edwin en Marlieke nu uitstekend met elkaar overweg kunnen – zelfs beter dan in de tijd dat zij nog een relatie hadden – noemt Marlieke de grote verdienste van Thomas. ‘De twee mannen kenden elkaar niet, maar waren zo verstandig om in het begin samen te gaan zitten om kennis te maken en de praktische zaken te bespreken. Die ontmoeting is de bindende factor geweest voor de situatie die is ontstaan,’ zegt zij. Welke rol speelt de ex van Thomas in deze? ‘Geen, we hebben in het begin wel bij elkaar gezeten om zaken te bespreken en haar deelgenoot van de nieuwe situatie te maken, maar zij is gaandeweg afgehaakt. Dat is begrijpelijk, maar wel jammer.’

De ontspannen opstelling van de drie nam ook een probleem weg bij de gezamenlijke kennissen. Die werden immers niet in een spagaat van loyaliteit gedwongen en hoefden geen keuze te maken. ‘Wij vonden het van het begin af aan prima als zowel Edwin als Thomas werden uitgenodigd voor een feestje. Het is opvallend hoe snel de omgeving daarop inspeelde. Nu mengen de twee vriendenkringen en dat zorgt voor een verrijking van ons leven.’

VERBINDENDE FACTOR

De pedagogische verantwoordelijkheid voor de kinderen is nimmer een issue geweest. Als je weet waar je mee bezig bent, lost dat zich kennelijk organisch op. Marlieke, Thomas en Edwin geven elkaar alle ruimte in de opvoeding, accepteren de beslissingen van de ander en hoeven daar zelfs achteraf geen woord aan vuil te maken. Het gezamenlijke credo is: ‘Kijk altijd vooruit. Dát is de kant die je opgaat.’ Natuurlijk stelt de één andere grenzen dan de ander, maar de vier kinderen gaan daarmee om op een manier waarop alleen kinderen dat kunnen.

De drie ouders vullen hun leven weliswaar grotendeels individueel in, maar doen absoluut ook het nodige mét elkaar, zeker waar het de kinderen betreft. Ieders deur staat wagenwijd open voor gezamenlijke activiteiten. Sport is daarbij een verbindende factor. Via een app wordt geregeld wie dat weekend langs de lijn staat van het voetbal-, hockey- of tennisveld of aan de balustrade van de manege. Op die manier krijgt het kroost alle aandacht, temeer ook omdat de drie proberen overal bij aanwezig te zijn.

En de kinderen zijn uiterst tevreden met de manier waarop de gezinnen nu reilen en zeilen. Zelfs zo, dat de oudste zoon van Edwin en Marlieke de situatie samenvatte zoals volwassenen nauwelijks zouden kunnen: ‘Jullie gunnen elkaar ons!’ Waarvan akte.